

Jmenuju se Katka a je mi 11 let. Moji rodiče zemřeli, když jsem byla malá a po jejich smrti se o mě starali strejda a teta. Měla jsem je ráda, i když strejda občas pil a pak na mě křičel. Teta o tom nevěděla, protože často nebyla doma. Jednou, když jsem jí řekla, že na mě strejda řve sprostá slova a obviňuje mě, že jsem všechno zničila, nevěřila tomu. Pověděla mi, že jestli si ještě jednou budu vymýšlet takovou hloupost, pošle mě z baráku, ať si potom dělám, co chci. Nevěřila mi, že by mi tohle strejda někdy řekl, a přitom jsem mluvila pravdu. Víckrát jsem se o to už nepokoušela ji říct, že mi strejda nadává. Pořád jsem radši chtěla poslouchat strejdovy nadávky, než aby mě poslali na ulici. Nelíbilo se mi ho pořád jen ignorovat, jakoby mi nic neříkal, ale nemohla jsem nic dělat. Byla jsem ráda, že se mě ujali po smrti mých rodičů, a tak jsem to přestala řešit. Strejda mi nadával, pak přestal a já odešla do svého pokoje.

Každý večer jsem si sedla na postel a vytáhla jsem si dřevěnou krabičku na klín. Otevřela jsem ji a prohlížela jsem si věci, které mi zbyly po rodičích. Byla tam fotka, jediná fotka, kterou měli. Byli na ní vyfoceni oba dva moji rodiče. Moje maminka byla krásná, měla dlouhé hnědé vlasy a modré oči, které jsem zdělila po ní. Můj tatínek měl krátké hnědo-blondáté vlasy a zelené oči. Pokaždé, když jsem se na tu fotku koukala, začaly mi téct slzy. Pokaždé jsem si říkala, proč tu nemohli zůstat se se mnou a proč museli umřít. Když jsem se jednou tety zeptala, jak umřeli moji rodiče, pověděla mi, že měli autonehodu, když jeli do města, aby mi něco koupili. Já jsem v tu chvíli byla u tety a strejdy. Když nám policie oznámila, že zemřeli, tak jsem prý potom ještě hodně dlouho plakala. No nedivím se, měla jsem je vážně ráda, i když si na ně moc nepamatuju. Pokaždé, když jsem zavřela dřevěnou krabičku s mými jedinými vzpomínkami na rodiče, jsem si vzala blok na kreslení a tužku. Strašně ráda jsem kreslila a do těch obrázků jsem dávala vždycky všechny emoce, které jsem měla. Kreslila jsem přírodu, lidi a další různé věci. Obrázky, které jsem kdykoli nekreslila jsem nikdy, nikomu neukázala, ani tetě nebo strejdovi. Už teď jsem věděla, co budu dělat, až budu velká, chtěla jsem být učitelkou výtvarné výchovy. Moje učitelka ve škole na výtvarku je strašně hodná a milá. Jmenuje se Milada Němcová. Já chtěla být jako ona. Bavilo by mě učit, jak správně kreslit nebo malovat.

Jednoho dne, když jsem přišla ze školy domů, byl už strejda zase opilý, a řekla bych, že ještě víc, než kdy jindy. Přišel o práci a podle něho jsem zato mohla zase já. Začal na mě křičet a najednou mě uhodil a pak znovu. Uhodil mě čtyřikrát, než přestal, a poslal mě do pokoje. Tekly mi slzy. Lehla jsem do postele a začala jsem brečet úplně. V hlavě se mi honily myšlenky, proč museli mít rodiče autonehodu, proč nemohli žít, proč mě tu nechali, proč mě

strejda musí pořád ze všeho obviňovat, proč mi teta nevěří, že by mi něco takového strejda udělal. Měla jsem pro sebou prostou odpověď: „Nevím.“ Prostě nevím, proč se tady to musí dít. Jako bych si tady to zasloužila.

Další den ve škole mě paní učitelka Němcová požádala, jestli si se mnou může promluvit. Byli jsme samy. Zeptala se mě, kde jsem vzala ty modřiny na rukách. Nevěděla jsem, že se jich všimla. Když jsem kreslila, trošku jsem si vyhrnula rukávy. Neměla jsem tušení, proč jsem jí chtěla říct pravdu, asi jsem jí prostě věřila. Pověděla jsem jí to, odkud ty modřiny mám, co se děje u nás doma. Paní učitelka mě měla strašně ráda a já jsem to moc dobře věděla. Teď, když jsem jí všechno řekla, trochu se zhrozila, ale pak mi řekla, že něco vymyslí. Já jsem jí naprosto věřila a doufala jsem, že něco vymyslí.

O týden později mě paní učitelka pověděla, že by mě chtěla adoptovat, protože mě má strašně moc ráda. Nejdřív se ale muselo vyřešit, aby teta se strýcem podepsali papíry pro adopci. Doufala jsem, že se to povede, protože jsem už u strýce a tety nechtěla bydlet. Paní učitelka mě měla ráda a já zase ji.

Po měsíci všeho vyřizování se to povedlo. Strejda s tetou to podepsali a já se mohla od nich odstěhovat. Přestěhovala jsem se k paní učitelce Němcové. Dopadlo to pro mě opravdu dobře a já jsem za to opravdu ráda, ale někdo může skončit ještě v horší situaci než já předtím a nemusí tu pro něj nikdo být, kdo by pak o něj postaral jako o mě. Musíme pomáhat takovým dětem, které se dostanou do hrozné situace, a snažit se jim pomoci a ne se dívat někde z rohu a ještě to sledovat.

Když jsem psala tento příběh, hodně jsem o tom uvažovala. Nikdy bych nechtěla skončit v takové situaci a je mi strašně líto těch dětí, které se vyskytnou v takové situaci. Já mám rodiče, které mám z celého srdce moc ráda a jsem ráda, že je mám. Stojí vždy za mnou a můžu se na ně kdykoliv vždy spolehnout. Nikdy na světě bych je nechtěla vyměnit. Mám rodiče, kteří mě mají rádi a já je, ale někteří nemusí mít takové štěstí. Važte si někteří toho, co máte. Někteří můžou dopadnout ještě o hodně hůř.